

Warszawa, dnia 18 sierpnia 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 123/21

1.

**2. WYROK**

**2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:**

**4. Przewodniczący: SSR del. Tomasz Morycz**

5.

**6. protokolant: protokolant sądowy Kamila Kutyla**

**7. przy udziale prokuratora Marka Traczyka**

**8. po rozpoznaniu dnia 18 sierpnia 2021 r.**

**9. sprawy S. S., córki P. i I., ur. (...) w B.**

**10. oskarżonej o przestępstwo z art. 178a § 1 kk**

**11. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę**

**12. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie**

**13. z dnia 7 października 2020 r. sygn. akt III K 486/20**

**15. I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla punkt 3 dotyczący zobowiązania oskarżonej do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych;**

**16. II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

**17. III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych w instancji odwoławczej.**

## UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 123/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			

<p>1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 7 października 2020 r. w sprawie o sygn. akt III K 486/20.</p>	
<p>1.2. <b>Podmiot wnoszący apelację</b></p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. <b>Granice zaskarżenia</b></p>	

1.1.1. <b>Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. <b>Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami</b>			

<b>przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. S.	<p>1. sytuacja materialna oskarżonej.</p> <p>2. karalność oskarżonej</p> <p><b>1.3. wykroczenia drogowe popełniane przez oskarżoną</b></p> <p>4. uzyskanie danych dotyczących wzrostu i wagi, jak również ilości, rodzaju i czasu spożytego alkoholu od oskarżonej</p> <p>5. stwierdzenie stanu nietrzeźwości oskarżonej</p> <p>6. przybliżona godzina zdarzenia - kolizji dwóch pojazdów wynikająca z relacji uczestników</p>	<p>Informacja z e - (...)</p> <p>Karta karna</p> <p>Informacja</p> <p>Zeznania świadków A. K. i G. C.</p> <p>Zeznania świadka A. K., G. C.</p> <p>Zeznania świadka A. K., G. C. i T. P.</p>	<p>k.148</p> <p>k.160, 187</p> <p>k.161-163</p> <p>k.175-176, 194</p> <p>k.175-176, 194</p> <p>k.175-176, 194, 192-193</p>
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	<b>Ocena dowodów</b>			
1.1.5.	<b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1-3 4-6	<p>Informacja z e - (...), Karta karna, Informacja</p> <p>Zeznania świadków A. K., G. C. i T. P.</p>	<p>Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.</p> <p>Świadkowie są funkcjonariuszami Policji interweniującymi na miejscu zdarzenia. Przy czym świadkowie A. K. i G. C. skupiali się na badaniu stanu trzeźwości oskarżonej, podczas gdy świadek T. P. na zaistniałej kolizji. Z tych względów świadkowie A. K. i G. C. mogli wypowiedzieć się na temat treści protokołu z przebiegu badania, w tym źródła wskazanych w nim danych, jak również</p>		

		<p>stanu oskarżonej. Zarówno oni, jak i świadek T. P. mogli też odnieść się do godziny zdarzenia i źródła informacji w tym zakresie. Przy czym biorąc pod uwagę znaczny upływ czasu, dużą ilość podobnych interwencji i naturalny proces zapominania, jak również fakt, że świadkowie A. K. i G. C. nie są już funkcjonariuszami Policji, mieli prawo nie pamiętać wielu rzeczy. Niemniej, potwierdzili okazane im dokumenty, w tym notatki urzędowe i protokół z przebiegu badania. Ich relacje nie budzą żadnych wątpliwości.</p>	
<p>1.1.6. <b><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></b></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, to jest art. 7 kpk poprzez:</p> <p>a) dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w sposób nielogiczny i niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w tym opinii biegłych sporządzonych przez gr I. O. oraz przez mgr inż. J. D. (opinii prywatnej), poprzez dopuszczenie dowodów z dwóch sprzecznych ze sobą opinii i dokonanie na ich podstawie ustalenia wspólnego stanowiska, a które to ma kluczowe znaczenie dla szacowania stanu trzeźwości, przez przyzmat wskazanej daty i godziny spożycia alkoholu, tj. ustalenia, że na podstawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	



wykluczających się  
opinii można  
wywnioskować, iż  
oskarżona w chwili  
zdarzenia  
znajdowała się w  
stanie nietrzeźwości;

b) dokonanie  
dowolnej, a nie  
swobodnej oceny  
zebranego w sprawie  
materiału  
dowodowego, w  
sposób nielogiczny,  
poprzez oparcie się  
na opinii biegłej  
z zakresu chemii  
kryminalistycznej i  
badań  
toksykologicznych  
mgr I. O. i  
uznaniu jej za w  
pełni wiarygodnej  
i spójnej, w  
przypadku istnienia  
wątpliwości co do  
czasu zdarzenia,  
przy czym w  
przypadku ustalenia  
innej godziny  
zdarzenia, wyniki  
badania trzeźwości u  
oskarżonej wnioski  
opinii biegłego  
różniłyby się od  
wniosków  
przyjętych na  
podstawie błędnych  
założeń;

c) brak  
wszechstronności  
oceny zebranego w  
sprawie materiału  
dowodowego,  
naruszającą zasady  
logiki oraz  
doświadczenia  
życiowego, tj.

pominięcie dowodów w zakresie wątków pozwalających na ustalenie godziny zdarzenia oraz analizy poprawności danych umieszczonych w protokole sporządzonym przez policję, po wskazaniu niezgodności z danymi przekazanymi do ubezpieczyciela (różnica pomiędzy datą w protokole, a datą w notatce policji) i w tym kontekście powinny być przez sąd ocenione ze szczególną ostrożnością,

a w konsekwencji:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na:

a) dowolnym ustaleniu, że oskarżona spożywała alkohol oraz jakiego rodzaju i jakiej ilości, a następnie kierował samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...), który brał udział w zdarzeniu drogowym, co mogło mieć wpływ na

treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonej popełnienia zarzucanego przestępstwa;

b) nieprawidłowym ustaleniu czasu wykonania pomiaru zawartości alkoholu u oskarżonej oraz godziny zdarzenia, które to ma kluczowe znaczenie dla szacowania stanu nietrzeźwości;

3. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, to jest art. 201 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia uzupełniającej opinii biegłego w sytuacji, gdy pomiędzy opiniami mgr I. O. oraz mgr inż. J. D., zachodziła sprzeczność, objawiająca się w doświadczeniu do odmiennych wniosków i przedstawieniu odmiennej metodologii analizy i przyjęciu różnych wartości obliczeniowych;

**1.4. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, to jest art.**

**74 kpk poprzez zastąpienie treści wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków notatkami, na podstawie których sąd błędnie uznał kierowanie samochodem przez oskarżoną w miejscu i dacie wskazanej w akcie oskarżenia za udowodnione;**

**2.5. naruszenie § 10**

**Rozporządzenia Ministra Zdrowia i Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 grudnia 2018 r. (Dz.U. 2018 poz. 2472) w zw. z art. 401 kpk które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez oparcie się na wynikach badania krwi w orzeczeniu pomimo nieprzeprowadzenia dowodu z protokołu z czynności pobrania krwi i przeprowadzenia badania na obecność alkoholu, a w konsekwencji uznanie, że oskarżona**

***przeważała  
pojazd w stanie  
nietrzeźwości;***

***3.6. obraza  
przepisów  
postępowania  
mających wpływ  
na treść wyroku,  
to jest art. 424 § 1  
pkt 1 kpk poprzez  
pominięcie w  
uzasadnieniu  
dowodu z badań  
krwi  
wykonanych  
oskarżonej i  
pominięcie tego  
dowodu, biorąc  
pod rozę jedynie  
badania  
wykonane z  
użyciem  
urządzenia (...) a  
w konsekwencji  
naruszenie art.  
7 kpk poprzez  
nie rozważenie  
całości materiału  
dowodowego i  
pominięcie  
wątpliwości  
dotyczących  
metodologii  
badań w  
nieznanym  
laboratorium;***

***4.7. obraza  
przepisów  
postępowania  
mających wpływ  
na treść wyroku,  
to jest art. 201  
kpk w zw. z art.  
7 kpk poprzez  
dokonanie  
dowolnej, a nie  
swobodnej oceny  
zebranego w***

***sprawie  
materiału  
dowodowego w  
sposób  
nielogiczny i  
niezgodny z  
zasadami wiedzy  
i doświadczenia  
życiowego, a  
w konsekwencji  
zaniechanie  
dopuszczenia  
uzupełniającej  
opinii biegłego  
w przypadku, w  
którym opinia  
wykonana w  
postępowaniu  
była wadliwa;***

8. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, to jest art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób nielogiczny i niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji ustalenie, że wyjaśnienia oskarżonej (w postępowaniu przygotowawczym odmówiła składania wyjaśnień, a przed sądem rejonowym wskazała tylko na godzinę zdarzenia i spożyty posiłek) potwierdzają prowadzenie

	<p>pojazdu mechanicznego;</p> <p>9. obraza przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, to jest art. 5 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie na korzyść oskarżonej wątpliwości wyrażonych w obu opiniach a nadto poprzez uznanie, pomimo braku jednoznacznych dowodów, iż oskarżona w momencie prowadzenia pojazdu znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem przy braku podstawowego materiału dowodowego w sprawie. Nie dające się usunąć wątpliwości - w zakresie wartości stężenia alkoholu, Sąd powinien był rozstrzygnąć na korzyść oskarżonej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Na wstępie podnieść należy, że rodzaj, ilość i wzajemne powiązanie zarzutów przemawiały za ich</p>			

zbiorczym omówieniem.

Po pierwsze, niezrozumiała była argumentacja obrońcy oskarżonej zmierzająca do wykazania, że kluczowa dla popełnienia czynu z art. 178a § 1 kk jest ilość alkoholu znajdująca się w organizmie kierowcy jedynie w określonym momencie, w tym przypadku w chwili zdarzenia - kolizji dwóch pojazdów. Tymczasem art. 115 § 16 kk stanowi wprost, że stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm<sup>3</sup> wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, już pierwsze z badań wykonanych oskarżonej na miejscu zdarzenia i niedługo po nim wykazało stan nietrzeźwości.



Wynik 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zarejestrowany o godz. 18.59, daje bowiem około 0,59 promila we krwi (godz. 18.59). Ponadto dwa kolejne wyniki, to jest 0,23 mg/l (godz. 19.17) i 0,23 mg/l (godz. 19.19) alkoholu w wydychanym powietrzu, jedynie potwierdzały jego wiarygodność, a zarazem pozwalały wypowiedzieć się co do stężenia, które miało tendencję spadkową, w chwili pierwszego badania nie będąc wartością maksymalną.

Powyższe pozwoliła ustalić opinia biegłego, z której wynikało, że o wskazanej godz. 18.40 ilość alkoholu w organizmie oskarżonej wynosiła w najkorzystniejszym dla niej wariantcie 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyli 0,61 promila alkoholu we krwi. Powyższe koreluje z wynikiem uzyskanym 19 minut wcześniej. Przy czym w/w godzina, odnosząca się jedynie do chwili kolizji, miała charakter

przybliżony. To samo tyczyło się godz. 18.30, wskazanej w notatce urzędowej załogi wypadkowej.

Powyższe wprost wynikało z zeznań świadków A. K., G. C. i T. P., którzy wskazali, że takie dane zazwyczaj uzyskuje się od uczestników zdarzenia. Zarazem podnieść należy, że zupełnie niezrozumiały jest zarzut obrońcy oskarżonej co do nieprawidłowości ustalenia czasu wykonania pomiaru zawartości alkoholu w organizmie oskarżonej. Nie znajduje to bowiem potwierdzenia w jakichkolwiek dowodach.

Po drugie, obrońca oskarżonej zapomniał, że zanim doszło do zdarzenia - kolizji dwóch pojazdów, to oskarżona przez dłuższy czas była uczestnikiem ruchu drogowego, prowadząc pojazd, do którego wsiadła po napiciu się alkoholu. Nie można się więc skupiać jedynie na określonym momencie, przykładowo kolizji,

przyjeździe policji  
czy badaniu, bo  
zanim do niego  
doszło oskarżona  
również popełniła  
przestępstwo.

Alkohol cały czas  
znajdował się  
bowiem w jej  
organizmie, a jego  
zawartość ulegała  
stopniowej zmianie,  
najpierw rosnąc,  
potem osiągając  
wartość

maksymalną, a na  
koniec malejąc.

Oskarżona nigdy  
nie wskazała, że  
spożywała alkohol  
po kolizji, która  
zakończyła

kierowanie przez nią  
pojazdem w tym  
dniu. Idąc tokiem  
rozumowania

obrońcy oskarżonej,  
osoba która spożyje  
bardzo dużą ilość  
alkoholu i niedługo  
po rozpoczęciu  
kierowania

pojazdem  
spowoduje kolizję  
czy wypadek, mając  
wówczas poniżej  
0,25 mg/l alkoholu  
w wydychanym  
powietrzu, a

następnie ten sam  
alkohol „ujawni  
się” w kolejnych  
wynikach, dając 0,5  
czy 1 mg/l alkoholu  
w wydychanym  
powietrzu, nie

popelni  
przestępstwa. Jak  
słusznie wskazał  
Sąd Najwyższy w

postanowieniu z dnia 3 listopada 2010 r. w sprawie o sygn. akt II KK 18/10, drugi człon definicji stanu nietrzeźwości (z art. 115 KK), tj. zawartość alkoholu prowadząca do stężenia przekraczającego wartość 0,5 ‰ odnosi się do sytuacji, gdy wprawdzie w czasie popełnienia czynu zawartość alkoholu we krwi lub wydychanym powietrzu nie przekracza określonych wskaźników, ale prowadzi w konsekwencji do ich przekroczenia.

Po trzecie, obrońca oskarżonej wyszedł z oczywście błędnego założenia, że protokół, który nie został podpisany przez osobę uczestniczącą w czynności, w tym przypadku protokół z przebiegu badania, nie jest dowodem i nie może być wykorzystany w postępowaniu karnym. Nic bardziej mylnego. Otóż niejednokrotnie zdarza się, że osoby uczestniczący w różnego rodzaju czynnościach, w tym

przesłuchaniach, odmawiają złożenia podpisu. Często czynią to bez żadnego powodu. Wówczas odnotowuje się ten fakt i przyczynę, jeśli taka została podana. W tym przypadku oskarżona jedynie odmówiła złożenia podpisu, nie uzasadniając tego w żaden sposób. Jednocześnie nie kwestionowała prawidłowości i wyników przeprowadzonych badań. Wprawdzie obrońca sugerował, że wskazane w tym dokumencie dane dotyczące wzrostu i wagi oskarżonej, jak również ilość, rodzaj i czas spożytego alkoholu nie mogły być przez biegłego, a co za tym idzie Sąd Rejonowy wykorzystane, jednak nie można się z nim zgodzić z opisanymi wyżej względów. Ponadto świadkowie A. K. i G. C. kategorycznie wykluczyli, żeby te dane pochodziły z innych źródeł niż oświadczenia samej oskarżonej. W szczególności, żeby zmyślili te dane czy podali je „na oko”, patrząc na oskarżoną i szacując jej wzrost lub wagę.

Co istotne, osoby te nie odnotowały, żeby pomiędzy deklaracjami oskarżonej a jej wyglądem istniała jakaś istotna rozbieżność. Gdyby tak było, to na pewno zwróciliby na to uwagę.

Po czwarte, zarzuty skierowane przeciwko dowodowi z opinii biegłego I. O. są całkowicie chybione. Biegła wydała opinię zgodnie z postanowieniem prokuratora, a więc według stanu na wskazaną godzinę, przedstawiając odpowiednie wyliczenia i argumentację w sposób nie budzący żadnych wątpliwości. Zastosowana przez nią metoda badawcza jest najczęstszą ze stosowanych. To, że jej wnioski nie były zgodne z interesem procesowym oskarżonej oczywiście nie oznacza, że była w jakikolwiek sposób wadliwa i nie może być wykorzystana w niniejszym postępowaniu. Ponadto wskazać należy, że ilość alkoholu we krwi

jest traktowana w taki sam sposób jak ilość alkoholu w wydychanym powietrzu. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt V KK 137/13, przepis art. 115 § 16 KK definiując pojęcie stanu nietrzeźwości, przyjmuje tylko dwa alternatywne kryteria tego stanu, tj. zawartość alkoholu we krwi oraz zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie oznacza to jednak, że pierwsze z nich jest aktualne wyłącznie przy przeprowadzaniu badania krwi. Jak bowiem zasadnie podnosi się w piśmiennictwie, badanie wydychanego powietrza jest jednocześnie pośrednią analizą krwi przepływającej przez pęcherzyki płucne, czyli zawartości alkoholu także we krwi. Tym samym nie było potrzeby, żeby Sąd Rejonowy odnosił się do wyników badań krwi, dysponując protokołem z

przebiegu badania i opinią biegłego, które nie pozostawiały żadnych wątpliwości.

Po piąte, w związku z powyższym Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego I. O., albowiem nie zawarto w nim żadnych zarzutów, które czyniłyby taką konieczność.

Powyższe w sposób należyty uzasadniono i nie ma potrzeby powtarzania argumentacji, którą Sąd Okręgowy uznaje za własną. Złożona przez obrońcę oskarżonej opinia biegłego J. D. jest opinią prywatną, sporządzoną na zlecenie oskarżonej i z założenia mającą przemawiać na jej korzyść. Zresztą pomija ona jeden zasadniczy fakt, a mianowicie to, że dla popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk kluczowa jest ilość alkoholu znajdująca się już w organizmie, choćby „ujawniła się” wcześniej bądź



później, a nie  
ta w określonym  
momencie.

Niemniej, jak  
słusznie zauważył  
Sąd Rejonowy,  
opinia ta częściowo,  
w zakresie  
szczegółowo

wskazanym,  
koresponduje z  
wynikami badań na  
miejscu zdarzenia, w  
tym pierwszego, w  
którym stwierdzono  
stan nietrzeźwości.

Wprawdzie Sąd  
Rejonowy powołał  
się w uzasadnieniu  
także na ten  
dokument, jednak  
nie ulega  
wątpliwości, że  
uczynił to  
pomocniczo, choć  
niezbyt precyzyjnie.

To samo tyczyło  
się uzasadnienia  
wyroku w części  
dotyczącej tego  
dowodu. Zaistniałe  
uchybień nie miały  
jednak wpływu na  
treść zaskarżonego  
wyroku. To samo  
tyczyło się  
powołania notatek  
urzędowych, co było  
całkowicie zbędne  
wobec pozostałego  
materiału

dowodowego, w  
tym w szczególności  
protokołu z  
przebiegu badania.  
Zarazem całkowicie  
chybiony jest zarzut  
obrońcy oskarżonej  
o zastępowaniu  
tymi i innymi

dokumentami  
wyjaśnień  
oskarżonej. Tym  
bardziej, że nie  
wskazała przecież w  
swoich  
wyjaśnieniach, że  
nie kierowała  
pojazdem w  
określonym miejscu  
i czasie. Tak  
jak tego, że  
nie przeprowadzono  
badań ilości  
alkoholu w  
wydychanym przez  
nią powietrzu, a  
jedno z nich  
stwierdziło stan  
nietrzeźwości.

Mając powyższe  
na uwadze, Sąd  
Rejonowy dokonał  
prawidłowej oceny  
zgromadzonego  
materiału  
dowodowego,  
czyniąc to zgodnie z  
dyrektywami  
wynikającymi z art. 7  
kpk. W szczególności  
skupił się na  
okolicznościach  
mających znaczenie  
dla ustalenia, czy  
doszło do  
popelnienia  
przestępstwa,  
pomijając te, które  
były całkowicie  
ambiwalentne. W  
związku z tym nie  
sposób mu zarzucić  
braku inicjatywy  
dowodowej. Tak jak  
naruszenia zasady  
wyrażonej w art. 5  
§ 2 kpk, która ma  
zastosowanie tylko

<p>wtedy, gdy zaistniały wątpliwości i nie można ich w żaden sposób usunąć. Tych w niniejszej sprawie nie było, a zatem nie zaistniały ku temu żadne podstawy. W związku z powyższym Sąd Rejonowy nie dopuścił się też błędu w ustaleniach faktycznych, w tym w szczególności co do prowadzenia przez oskarżoną pojazdu w stanie nietrzeźwości.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Z opisanych wyżej względów, wobec bezzasadności wszystkich zawartych w apelacji zarzutów, wydanie wnioskowanego orzeczenia było bezzasadne.</p>	

4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
1.7. <b>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wina, kara, środki karne i koszty sądowe.		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Z opisanych wyżej względów zaskarżony wyrok był prawidłowy i nie budził żadnych wątpliwości.		
1.8. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zaskarżony wyrok wydano w dniu 7 października 2020 r. Tymczasem z dniem art. 43 § 3 kk został uchylony.			
1.9. <b><i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></b>			
1.1.7. <b><i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

III.	Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się bezzasadna. W związku z tym powinna ponieść związane z tym koszty sądowe. Oskarżona jest osobą młodą, zdrową i mogącą pracować, a co za tym idzie uzyskiwać dochody pozwalającą na uiszczenie tych należności.	
<b>7. PODPIS</b>		
<b>0.1.1.3 Granice zaskarżenia</b>		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	
<b>0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach	



	faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>				
#	Uchylenie	#	zmiana	